

[Justitsministeren.]

een Gang i tre Maaneder og saa en lidt ubestemt Tid derefter, det kan kun blive en kort Frist. Jeg beklager meget, at denne Lov bliver saa meget ringere, end Lovforslaget var, og det er Venstres Skyld.

Nu ser jeg, at der i Dag er omdelt i det høje Landsting en af Landstingsudvalget afgivet Betænkning over Forslaget om Tvangsakkord udenfor Konkurs, som i Forgaars var til Behandling i dette høje Ting, og jeg ser, at uagtet det her af et Medlem af Venstre blev stillet i Udsigt, at der ved Forhandling kunde opnaas Enighed om dette Forslag, indstiller alligevel Udvalgets Flertal, altsaa ogsaa Venstre, til det høje Landsting, at Forslaget skal føres tilbage til den af Landstinget tidligere vedtagne Skikkelse.

Det betyder altsaa, at enhver Kreditor der har et gammelt Udlæg, skal kunne hindre en Landmand i at faa Tvangsakkord. Det er overordentlig uheldigt og kan komme til at skade mangen Mand, der sidder ganske godt ved sin Gaard og kunde faa en rigtig forsvarlig Ordning ved at udrede til sine Kreditorer gennem Tvangsakkord 50—70 pCt. af deres Tilgodehavender, som han tilvejebringer ved Venners og Slægtninges Hjælp. Hvis nu bare f. Eks. en Sagfører for nogle Aar siden har gjort Udlæg i en Ejendom for en Kreditor, saa har han dette Udlæg liggende paa sit Kontor bestandig. Han har maaske blot faaet det arrangeret, fordi han vilde være Herre over Situationen, og saa kan Ejendommen ikke sælges, uden at Handelen skal foregaa paa hans Kontor. Han faar stor Myndighed og megen Indflydelse blot i Kraft af et saadant Udlæg. Alt det skal nu opretholdes, hvis Venstre virkelig sætter sin Villie igennem, hvad jeg ikke haaber — jeg vil i alt Fald kæmpe, saa længe jeg kan, for at faa dette hindret.

Paa disse to Steder har Venstre arbejdet ivrigt og udholdende for at forringe Kriselovgivningen, og det samme vil de gøre her. Naar vi nu kommer her til Henstandsloven, er det ikke et Forsøg paa at forringe Lovforslaget, men et Forsøg paa at spænde Ben for dets Gennemførelse, saaledes at der aldrig kommer nogen Lov ud af det. Thi det, Venstre stiller op her, er ikke noget, det kan ønske gennemført. Det er noget, enhver kan sige sig selv umuligt kan gennemføres. Thi det er et aldeles umuligt Krav til Statskassen, at den skal overtage Erhvervslivets Byrder paa et vidtstrakt Omraade. Det evner Staten aldeles ikke med de Midler, der staa til dens Raadighed.

Staten har jo ikke andre Midler end dem, den faar hos Skatteyderne, og der opkræves ikke flere Penge, end der skal medgaa til de Byrder, Staten har paataget sig gennem de finansielle Budgetter. Nu at komme og sige, at man paa dette Omraade skal lade Staten gaa ind som Garant for, at Kreditorerne faar fuld Betaling eller i alt Fald ikke lider noget Tab ved, at der er givet Henstand, er ganske umuligt.

At fastslaa en fast Sum for Statens Forpligtelse ved denne Statsgaranti lader sig desværre ikke gøre, thi hvor skal man stoppe op, naar man først er begyndt? Har man betalt nogle Kreditorer, maa man ogsaa betale de andre, som har lige saa god Ret til at faa Betaling. Det er Vanskeligheden ved dette. Den Tanke, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har ført frem, at man skulde begrænse Beløbet, hjælper altsaa ikke. For har man først indladt sig paa dette, har man faaet Fanden paa Ryggen og maa bære ham frem — for Resten vil Staten ikke komme saa langt frem, fordi den snart vil segne under Byrderne.

Hvis Landbrugets Stilling skulde blive ved at være saa sørgelig, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har skildret i Dag — desværre ikke uden Grund, i dette Øjeblik er Landbrugets Stilling ganske vist i høj Grad vanskelig, og der sidder i dette Øjeblik mangen en solvent Landbruger, der ikke kan skaffe kontante Penge til at opfylde sine Forpligtelser, fordi det, han skal sælge, er gaaet saa ganske overordentlig ned i Pris —, saa er det meget vigtigt, at et Forslag om Udsættelse af Forpligtelserne til at udrede de regelmæssige Byrder bliver vedtaget. Det er derfor meget sørgeligt at se, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal vil bære sig ad, som han har gjort i Dag, og staa og kæmpe for et Ændringsforslag, der vil gøre Lovforslaget ganske umuligt som Lov.

Jeg maa dog sige i denne Forbindelse, at det er godt, vi har en Finansminister, der værger Statskassen mod noget saadant. Men det er for Resten ingen særlig Ros for den nuværende Finansminister — skønt jeg mener, han i og for sig fortjener Ros, for han er en tapper Forsvarer af Statskassen —, for vi kunde aldrig komme i den Situation at have en Finansminister, der tillod Gennemførelsen af et Forslag som det, Venstre har stillet. Forslaget er totalt og fuldkommen umuligt.

At henvise til, at man dog yder Laan til Arbejdsløshedskasser, kan man slet ikke i denne Forbindelse, for det er dog ikke nogen ubegrænset Forpligtelse, man dér